

Պանիում — Թիվ Տասնմեկ Տասնմեկ

Տասնմեկ, Տասնմեկ. Դանիելի և Հայտնության մարգարեական վկայությունը

Jeff Pippenger
2025-08-09

Պանիումի ուսումնասիրության այս կետին հասնելն ինձ համար երկար ընթացք է եղել, և «Տասնմեկ, տասնմեկ» վերնագիրը կոչված է շեշտելու, որ Հուդայի ցեղի Առյուծը թե՛ Դանիելի գիրքը, թե՛ Հայտնության գիրքը համակարգել է, որպեսզի տասնմեկերորդ գլխում և տասնմեկերորդ համարում ներկայացվեն Աստծո ժողովրդի կնքման պատմության ներքին և արտաքին գծերը: Ճշմարտության փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ տրվում է հրաման բացելու Հայտնության այն մարգարեությունը, որը կնքված էր մինչև այն ժամանակը, երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերում գտնված տասնմեկի երկու գծերով՝ տասնմեկ, տասնմեկով, ներկայացված ներքին և արտաքին մարգարեական պատմությունները դարձան ներկա ճշմարտություն:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Ով անիրավ է, թող դարձյալ անիրավություն անի, և ով պիղծ է, թող դարձյալ պիղծ լինի, և ով արդար է, թող դարձյալ արդարություն գործի, և ով սուրբ է, թող դարձյալ սուրբ լինի»: Հայտնություն 22:10, 11.

«Ժամանակը մոտ է»՝ շնորհքի ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ, և «Ժամանակը մոտ է» այն պահին, երբ «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը» բացվում է:

Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան, որպեսզի ցույց տա իր ծառաներին այն բաները, որոնք շուտով պիտի կատարվեն. և նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով նշաններով հայտնեց այն իր ծառա Հովհաննեսին, որ վկայեց Աստծո խոսքի, Հիսուս Քրիստոսի վկայության և այն բոլոր բաների մասին, որ տեսավ: Երանելի է նա, ով կարդում է, և նրանք, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է therein, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:1–3.

Երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը», ինչպես որ անում է 2023 թվականի հուլիսին Կեսգիշերյան աղաղակի լուրի գալուստից ի վեր, այդ բացահայտումը ներառում է նաև այն հայտնությունը, որ Նա «Պաղմոնին» է՝ Հրաշալի Թվարկիչը, կամ Գաղտնիքների Թվարկիչը: Այս ճշմարտությունն ընդունելու ձախողումը նշանակում է ձախողել այն փորձության ընթացքը, որով կնիքվում են հարյուր քառասունչորս հազարը:

Ես ձեզ իսկապես ջրով եմ մկրտում ապաշխարության համար, բայց նա, որ ինձնից հետո է գալիս, ինձնից զորավոր է, որի կոշիկները տանելու արժանի չեն. նա ձեզ պիտի մկրտի Սուրբ Հոգով և կրակով, որի քամիարը իր ձեռքում է, և նա հիմնովին պիտի մաքրի իր կալը և իր ցորենը պիտի հավաքի շտեմարան, իսկ մղեղը պիտի

այրի անմար կրակով: Մատթեոս 3:11, 12.

«Թե որքան շուտ կսկսվի այս գտման ընթացքը, ես չեմ կարող ասել, բայց այն երկար ժամանակ չի հետաձգվի: Նա, Ում քամիչն Իր ձեռքում է, կմաքրի Իր տաճարը նրա բարոյական պղծությունից: Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը»: Testimonies to Ministers, 372, 373.

Մարգարեության այն գծերը, որոնք կնքման ժամանակը նույնացնում են որպես մարգարեական փորձության գործընթաց, առավել քան առատ են: Պարզ է, որ փորձության գործընթացը հիմնված է ուսումնասիրության և կարողության վրա՝ Աստծո մարգարեական Խոսքն ուսումնասիրելիս ճիշտ կամ սխալ մեթոդաբանությունը կիրառելու հարցում: Այս ճշմարտությունը նույնպես առատորեն ներկայացված է ներշնչված արձանագրության մեջ:

Ինչ վերաբերում է այս չորս պատանիներին, Աստված նրանց տվեց գիտություն և հմտություն ամեն կրթության ու իմաստության մեջ, իսկ Դանիելը հասկացողություն ուներ բոլոր տեսիլքների և երազների մեջ: Եվ այն օրերի վերջում, որոնց մասին թագավորը հրամայել էր, որ նրանց բերեն, ներքինիների իշխանը նրանց բերեց Նաբոգոդոնոսորի առաջ: Եվ թագավորը խոսեց նրանց հետ, և նրանց բոլորի մեջ չգտնվեց մեկը Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի նման. ուստի նրանք կանգնեցին թագավորի առաջ: Եվ իմաստության ու հասկացողության բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցափորձ էր անում նրանց, նա նրանց գտավ տասնապատիկ ավելի գերազանց, քան իր ամբողջ թագավորության մեջ եղող բոլոր մոզերն ու աստղագուշակները: Դանիել 1:17–20.

Մարգարեական մեկնաբանության գլխավոր կանոններից մեկն այն է, որ ճշմարտությունը հաստատվում է երկուսի վկայությամբ, և նրանք, ովքեր չեն վստահում այդ սկզբունքին, իրենց իսկ պատրաստում են ձախողման համար: Կնքման ժամանակի փորձության գործընթացի մի տարրը ներառում է տասնմեկերորդ գլխում և տասնմեկերորդ համարում Դանիելի և Հովհաննեսի կողմից ներկայացված ներքին և արտաքին պատմությունների միջև եղած կապի ճանաչումը:

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, սակայն նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է զարմանահրաշ իրադարձություններ, որոնք պետք է տեղի ունենան այս երկրի պատմության վերջին օրերում: Այս գրքի ուսմունքները հստակ են, ոչ թե միստիկական և անըմբռնելի: Դրա մեջ վերցված է նույն մարգարեության գիծը, ինչ Դանիելում: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ հարկ է դրանց կարևորություն վերագրել: Տերը չի կրկնում այն բաները, որոնք մեծ կարևորություն չունեն»: Manuscript Releases, հատոր 9, 8.

Դանիելի և Հայտնության գրքերը ներկայացնում են երկու վկա, և հարյուր քառասունչորս հազարը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված են որպես երկու վկա: Գլխի տասնմեկերորդ համարում երկու վկաները, որոնք ներկայացված են Եդիայի և Մովսեսի միջոցով, հարություն են առնում, ինչպես նախապատկերված է թե՛ Հովհաննեսի՝ եռացող յուղի մեջ, և թե՛ Դանիելի՝ առյուծների գուբում լինելու միջոցով: Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված են Դանիելի և Հովհաննեսի միջոցով,

ինչպես նաև՝ Եդիայի և Մովսեսի միջոցով: Փորձության այն ընթացքի մեջ հաջողելու համար, որը ձևավորում է հարյուր քառասունչորս հազարը, ուսանողը պետք է հասկանա, որ ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վրա, և որ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ներկայացնում են երկու վկա, և որ հարյուր քառասունչորս հազարը նախապատկերվել են որպես Եդիա և Մովսես, ինչպես նաև՝ Դանիել և Հովհաննես:

Այս ճշմարտությունները միայն մի հակիրճ նմուշ են այն մարգարեական ճշմարտություններից, որոնք կապված են այն ներքին և արտաքին պատմության հետ, որ ներկայացված է «տասնմեկ, տասնմեկ»-ով թե՛ Դանիելում և թե՛ Հայտնությունում: Որպես Պաղմոնի՝ Քրիստոս առաջնորդեց այդ երկու հատվածների ներդաշնակեցման մեջ, ինչպես նաև այն բանում, որ տասնմեկին գումարած տասնմեկը հավասար է քսաներկուսի, որն իր հերթին երկու հարյուր քսանի տասանորդն է կամ տասներորդը, ինչը աստվածայնության և մարդկայնության միավորման խորհրդանիշն է: Պաղմոնին երկու վկայից ավելիի վրա հաստատեց, որ «երկու հարյուր քսանը» ներկայացնում է աստվածայնության և մարդկայնության միավորումը, որն իր հերթին Քրիստոսի մարմնավորման նկարագրությունն է, երբ Նա Իր վրա առավ ընկած մարմին: Այդպես վարվելով՝ Նա մարդկության համար ներկայացրեց այն օրինակը, որ եթե նրանք պատրաստ են բավարարելու ավետարանի պահանջները, Քրիստոս պատրաստ է Իր աստվածայնությունը միավորելու մեր մարդկայնության հետ: Հետևաբար աստվածայնությունն ու մարդկայնությունը երկու վկաներ են:

Փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ բացված «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը» ներառում է նաև այն, որ Հիսուսը Աստծո «Խոսքն» է:

Սկզբում էր Բանը, և Բանը Աստծու մոտ էր, և Բանը Աստված էր: Նա սկզբում Աստծու մոտ էր: Ամեն ինչ Նրանով եղավ, և առանց Նրա չեղավ ոչ մի բան, որ եղել է: Նրանում կյանք կար, և կյանքը մարդկանց լույսն էր: Եվ լույսը խավարի մեջ է փայլում, և խավարը նրան չըմբռնեց: Հովհաննես 1:1-5.

Աստվածաշունչը Աստծո «Խոսքն» է, որը, ինչպես Քրիստոսը, ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միավորումը: Աստվածաշունչը ներկայացնում է Հին և Նոր Կտակարանների երկու վկաներին, որոնք Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում նաև Մովսեսն ու Եդիան են:

«Երկու վկաների վերաբերյալ մարգարեն ավելին է հայտարարում. «Սրանք են այն երկու ձիթենիները և երկու աշտանակները, որ կանգնած են երկրի Աստծու առաջ»: «Քո խոսքը,— ասում է սաղմոսագրուն,— իմ ոտքերի համար ճրագ է և իմ ճանապարհի համար լույս»: Հայտնություն 11:4; Սաղմոս 119:105: Երկու վկաները ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների Սուրբ Գրությունները»: Մեծ պայքարը, 267:

Երկու վկաները երկու ձիթենիներն են, երկու աշտանակները և Հին ու Նոր Կտակարանները, որոնք այս պարբերությունում ներկայացված են որպես «Քո խոսքը»: «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը», որ կնքագրվում է Հուդայի ցեղից Առյուծի կողմից

փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, «Գիտության վերջնական ավելացումն» է, որը փորձության է ենթարկում նրանց, ովքեր թեկնածու են դառնալու հարյուր քառասունչորս հազարի թվից մեկը: «Գիտության վերջնական ավելացումը» նաև տասը կույսերի առակի Կեսգիշերյան աղաղակի լուրն է:

«Այն ժամանակ ես պատասխանեցի ու նրան ասացի. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենիները աշտանակի աջ կողմում և նրա ձախ կողմում»: Եվ դարձյալ պատասխանեցի ու նրան ասացի. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե խողովակների միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկե յուղը»: Եվ նա պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Մի՞թե չգիտես, թե դրանք ինչ են»: Եվ ես ասացի. «Ո՛չ, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Սրանք են երկու օծյալները, որ կանգնած են ողջ երկրի Տիրոջ առաջ»: Զաքարիա 4:11–14: Սրանք իրենցից թափում են ոսկե ամանների մեջ, որոնք ներկայացնում են Աստծո կենդանի պատգամաբերների սրտերը, որոնք Տիրոջ Խոսքը տանում են ժողովրդին՝ նախազգուշացումներով և աղաչանքներով: Խոսքն ինքնին պետք է լինի այնպես, ինչպես ներկայացված է՝ ոսկե յուղը, որ թափվում է այն երկու ձիթենիներից, որոնք կանգնած են ողջ երկրի Տիրոջ առաջ: Սա է Սուրբ Հոգով և կրակով մկրտությունը: Սա անհավատների հոգին կրացի համոզման համար: Հոգու կարիքները կարող են բավարարվել միայն Աստծո Սուրբ Հոգու ներգործությամբ: Մարդն ինքն իրենից ոչինչ չի կարող անել՝ սրտի տենչերը բավարարելու և ձգտումները իրագործելու համար»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1180.

Աստծո Խոսքը թե՛ Աստվածաշունչն է, թե՛ Քրիստոսը, և Աստվածաշունչն ու Քրիստոսը ներկայացնում են երկու վկաների, ինչպես նաև՝ հարյուր քառասունչորս հազարները: Երկու վկաներն, իրենց հերթին, ներկայացնում են աստվածության և մարդկության միավորումը: Նրանք նաև ներկայացնում են ներքին և արտաքին մարգարեական պատմությունները: Որպես վկաներ՝ նրանք ապացույց տվեցին, որ աստվածությունը, մարդկության հետ միավորված, մեղք չի գործում: Նրանք նաև ներկայացնում են աստվածության և մարդկության միջև եղած կապը: Լինի դա սանդուղք, հաղորդանք, խողովակներ, հրեշտակներ կամ Աստծու և մարդու միջև հաղորդակցության կապի մյուս որևէ խորհրդանիշ, մարդուն փոխանցվող պատգամը միշտ կյանք կամ մահ է:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովբե: Նրա աթոռը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված մատակարարում է հավատացյալների ճրագները, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուղը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի գործությունները ամբողջապես կիշխեին մարդկանց վրա»:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն պատգամները, որոնք Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որը Նա պիտի լցնեք մեր հոգիների մեջ՝ այնուհետև հաղորդվելու նրանց, ովքեր խավարի մեջ են: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը,

հիմար կույսերի նման պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը հանդիպելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն այդ յուրը ձեռք բերելու գործությունը, և նրանց կյանքերը կործանված են: Բայց եթե Աստծու Սուրբ Հոգին խնդրվի, եթե մենք, ինչպես Մովսեսը, աղաչենք՝ «Տո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծու սերը պիտի սփռվի մեր սրտերում: Ոսկե խողովակների միջոցով ոսկե յուրը պիտի հաղորդվի մեզ: «Ոչ թե գործությամբ, ոչ թե կարողությամբ, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»:
Արդարության Արեգակի պայծառ շողերն ընդունելով՝ Աստծու զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Սուրբ Հոգու հեղումը տեղի է ունենում այն ներքին և արտաքին պատմությունների ընթացքում, որոնք նշագրված են Դանիելի և Հայտնություն 11.11-ով: Դանիել 11-րդ գլխի տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում ներկայացված են մարգարեական առնվազն չորս կերպարներ, որոնք պետք է նույնացվեն: Նաև կան չորսը, որոնք պետք է նույնացվեն տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում, և չորսը՝ տասնվեցերորդ համարում: Այժմ մենք ապրում ենք հենց այդ պատմության մեջ, ուստի, որպես մարգարեության ուսումնասիրողներ, մեզ վայել է պարզել, թե ովքեր են տասնմեկից մինչև տասնվեց համարների խորհրդանշական կերպարները, որովհետև նրանք ներկայացնում են մարգարեության մի գիծ, որն ընդգրկում է նույն գլխի քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը:

Թվում է նաև տեղին ճանաչել այն անձնավորությունները, որոնք ներկայացված են քառասուններորդ համարի պատմության մեջ, որի բացվելը շարունակվում է 1989 թվականից:

Եվ նա ասաց. Գնա՛ք քո ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:9, 10.

Քառասուններորդ համարը սկսվում է վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, երբ Ֆրանսիայի Նապոլեոնը պապին գերեվարեց: Նապոլեոնի արդարացումը հիմնված էր 1797 թվականին խախտված Տոլենտինոյի դաշնագրի վրա: Նապոլեոնի և պապի միջև մղված պայքարն ավելի վաղ արդեն նախապատկերվել էր այն պատմության մեջ, որը կատարեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վեցերորդ և յոթերորդ համարները: Ամուսնական դաշնագրի խախտումը և հարավի թագավորի կողմից հյուսիսի թագավորի պարտությունը, ի կատարումն վեցերորդ և յոթերորդ համարների, կրկնվեցին 1798 թվականի պատմության մեջ, և դրանով իսկ ներկայացնում են Աստծո Խոսքի կանխագուշակությունը վեցերորդ և յոթերորդ համարներում, և այդ համարների կատարումը պատերազմի սկզբում Պտղոմեոս Ֆիլադելփոսի՝ երկրորդի և Եգիպտոսի թագավորի, և Անտիոքոս Թեոսի՝ Ասորեստանի երրորդ թագավորի միջև: Պտղոմեոսը ներկայացնում էր հարավի թագավորին, իսկ Անտիոքոսը՝ հյուսիսի թագավորին:

Այդ մարգարեության համարների կանխասացությունը, միացված այդ կանխասացության կատարմանը Պտղոմեոսի և Անտիոքոսի պատմության մեջ, որոնք

իրենց հերթին նախատիպավորեցին, իսկ 1798 թվականին Նապոլեոնի և պապի պատմությունը տալիս է երեք գիծ, որոնք նախատիպավորում են Պուտինի և Զելենսկու պատմությունը տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում: Ուստի, հասկանալը, որ 1798 թվականի վախճանի ժամանակը ներկայացնում է Նապոլեոնի և պապի պատմությունը, թերի է, եթե դրանով ավարտվում է: Մենք պետք է հասկանանք, թե վեցերորդ և յոթերորդ համարները ինչ են կանխասում Նապոլեոնի և պապի մասին, և նաև, թե Պտղոմեոսի և Անտիոքոսի պատմությունն ինչ է սովորեցնում նույն ժամանակաշրջանի վերաբերյալ: Երբ հասկանում ենք ճշմարտության այդ գծերը, ապա կարող ենք հասկանալ, որ այդ նախորդ պատմական կատարումները մատնանշում են քառասուներորդ համարի սկզբնական պատմությունը, և այդպիսով նրանք նաև մատնանշում են քառասուներորդ համարի ավարտը, երբ Պուտինը, որը նախատիպավորվել է Նապոլեոնով և Պտղոմեոսով, — Պուտինը, որի մասին կանխասվել է վեցերորդ և յոթերորդ համարներում, — կատարում է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները:

Վիշապի և գազանի միջև մարգարեական առնչության վերաբերյալ մի կարևոր դիտարկում, ինչպես Հովհաննեսը պիտի նույնացներ նրանց, կամ ինչպես Դանիելը պիտի ներկայացներ նրանց որպես «մշտականը և ամայության պոծությունը», այն է, որ նրանք մարգարեապես շատ նման են: Հովհաննեսն այսպես է ասում:

Եվ երկրպագեցին վիշապին, որ իշխանություն տվեց գազանին. և երկրպագեցին գազանին՝ ասելով. «Ո՛վ է նման գազանին, և ո՞վ կարող է պատերազմել նրա դեմ»: Հայտնություն 13:4.

Վիշապին երկրպագել նշանակում է երկրպագել գազանին, որովհետև երկուսն էլ ներկայացնում են հեթանոսության կրոնը: Հովհաննեսի նման, Դանիելը Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի իններորդից տասներկուերորդ համարներում «փոքր եղջյուրը» գործածում է՝ ներկայացնելու թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը, թեև նա երկուսը հստակ տարբերակում է՝ հեթանոսական Հռոմի փոքր եղջյուրը նույնացնելով արական, իսկ պապական Հռոմի փոքր եղջյուրը՝ իգական իմաստով: Յոթերորդ գլխում Դանիելը հեթանոսական Հռոմը նույնացնում է որպես իրեն նախորդած թագավորություններից «տարբեր», և Դանիելը նաև հետագա կերպով նույնացնում է, որ պապական Հռոմը նույնպես «տարբեր» էր: Հռոմը, լինի հեթանոսական, թե պապական, տարբեր է: Հռոմի արական խորհրդանիշը, որը ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը, հաստատվում է Աքաաբով և Հերովդեսով: Երկուսն էլ ամուսնացած էին պապականության խորհրդանիշների հետ: Կինը եկեղեցական իշխանությունն է, իսկ տղամարդը՝ պետական իշխանությունը, ուստի մարգարեական մակարդակում, երբ Աստծո Խոսքը խոսում է այն մասին, որ տղամարդն ու կինը մեկ են դառնում, այն հաստատում է այն իրականությունը, որ հեթանոսական Հռոմն ու պապական Հռոմը մարգարեական իմաստով շատ նման են, որովհետև նրանք մեկ մարմին են:

1798 թվականին Ֆրանսիայի հարաբերությունը պապության հետ նախատիպավորում է Միացյալ Նահանգների հարաբերությունը պապության հետ, երբ տասը թագավորները կրակով այրեն Հռոմը և կուտեն նրա մարմինը:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, դրանք պիտի ասեն պոռնիկին, պիտի նրան ամայի և մերկ դարձնեն, պիտի ուտեն նրա մարմինը և նրան կրակով այրեն: Հայտնություն 17:16.

Ֆրանսիայի հարաբերությունը պապականության հետ, երբ 538 թվականին այն պապականությունը դրեց իշխանության մեջ, նախապատկերում է Միացյալ Նահանգների գործը՝ մոտավորապես կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պապականության մահաբեր վերքը բուժելու մեջ:

Եվ տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ գառան նման երկու եղջյուր, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը գործադրում է նրա առաջ, և ստիպում է երկրին ու նրա վրա բնակվողներին երկրպագել առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվել էր: Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց աչքի առաջ անգամ կրակ է իջեցնում երկնքից երկրի վրա, և մոլորեցնում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշաններով, որ նրան տրված էր գործել գազանի առաջ. ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ պատկեր շինեն այն գազանին, որ սրի վերք ուներ և կենդանացավ: Հայտնություն 13:11–14.

Քառասներորդ համարի կատարման մեջ 1798 թվականի «վերջի ժամանակը» նույնացնում է հյուսիսի հոգևոր թագավորի հեռացումը հարավի հոգևոր թագավորի կողմից: Այդ մարգարեական պատմությունը պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսու տարիների ավարտական պատմությունն է, և, հետևաբար, այդ մարգարեական պատմության սկզբի մարգարեական հատկանիշները ներկայացված են դրա ավարտին: 538 թվականին Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը տեղը զիջեց Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությանը, իսկ 1798 թվականին Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը տեղը զիջեց Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությանը:

538-ը նաև Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» անեծքի միջին հանգրվանն է, որ ուղղված էր Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ և սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին, երբ Ասորեստանը գերության տարավ Եփրեմին: Հետևաբար 1798 թվականը կրում է ոչ միայն 538 թվականի, այլև մ.թ.ա. 723 թվականի մարգարեական հատկանիշները: Մ.թ.ա. 723 թվականին Իսրայելի տասը ցեղերը կործանվում էին Ասորեստանի կողմից, և հազար երկու հարյուր վաթսու տարի անց՝ 538 թվականին, հեթանոսական Հռոմը կործանվում էր պապական Հռոմի կողմից, իսկ վերջինս իր հերթին կործանվեց Ֆրանսիայի կողմից 1798 թվականին՝ «յոթ ժամանակների» ավարտին:

1798 թվականին Ֆրանսիան՝ հարավի թագավորը, գահընկեց արեց պապականությունը: 538 թվականին Ֆրանսիան՝ հեթանոսական Հռոմի տասը թագավորությունների բաժանման առաջնային խորհրդանիշը, պապականությունը գահ բարձրացրեց: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները կրկնում է Ֆրանսիայի դերը 538 թվականին, իսկ երբ տասը թագավորները կրակով կայրեն պապականությունը և կուտեն նրա մարմինը, Միացյալ Նահանգները կրկնում է

Ֆրանսիայի դերը 1798 թվականին:

«Յոթ ժամանակների» դատաստանը Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ իրականացվեց հյուսիսից ելած թագավորությունների միջոցով:

Իսրայելը ցրված ոչխար է. առյուծները նրան քշել են հեռու. նախ Ասորեստանի թագավորն է խժոել նրան, և վերջինը Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորն է նրա ոսկորները փշրել: Երեմիա 50:17.

Ասորեստանը հյուսիսից ելավ և մ.թ.ա. 723 թվականին նվաճեց տասը ցեղերը, իսկ Բաբելոնը մ.թ.ա. 677 թվականին գերության մատնեց Հուդային: Թեև Իսրայելը, Հուդայի համեմատությամբ, հյուսիսային թագավորությունն էր, այնուամենայնիվ երկու թագավորություններն էլ նվաճվեցին հյուսիսից եկած թշնամիների կողմից, և այսպիսով թե՛ Իսրայելը, թե՛ Հուդան դարձան հարավային թագավորություններ՝ իրենց գերության տարած թշնամու համեմատությամբ: Մ.թ.ա. 723 թվականը ներկայացնում է, թե ինչպես հյուսիսի թագավորը նվաճում է հարավային տասնապատիկ թագավորություն: 538 թվականը ներկայացնում է անցում հեթանոսությունից դեպի պապականություն և նաև՝ հյուսիսային թագավորության կողմից տասնապատիկ թագավորության նվաճում: 1798 թվականը ներկայացնում է, թե ինչպես հյուսիսի թագավորը պարտության է մատնվում հարավի թագավորի կողմից, որը ներկայացնում է տասնապատիկ թագավորություն:

Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը փլվեց, և երկրաշարժի մեջ մարդկանցից յոթ հազար սպանվեցին. իսկ մնացյալները սարսափեցին և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն: Հայտնություն 11:13.

538 թվականի հետ առնչվող անցումային ժամանակահատվածը, երբ Հռոմը հեթանոսականից դարձավ պապական, նաև Դանիելի ութերորդ գլխում արականից իգականի անցումն է, ինչը խորհրդանշորեն նշանակում է պետականությունից դեպի եկեղեցականության անցում: «Յոթ ժամանակների» մարգարեությունը կրում է «ճշմարտության» ստորագրությունը, որովհետև առաջին տառը (մ.թ.ա. 723) պատկերում է երբայական այբուբենի քսաներկուերորդ և վերջին տառը (1798), մինչդեռ տասներեքերորդ և միջին տառը ներկայացնում է ապստամբությունը (538): Դանիելը նշում է, որ այն «հանցանքը», որ խորհրդանշվում է «աւերման հանցանքը» արտահայտությամբ, եկեղեցու և պետության միությունն էր, որի հարաբերության մեջ վերահսկողը եկեղեցին էր: Այդ «հանցանքը» ներկայացնում է 538 թվականը, որը յոթ ժամանակների ժամանակաշրջանի՝ Իսրայելի հյուսիսային տասը ցեղերի դեմ ուղղված երեք հիմնական սահմանագծերի մեջ միջինն է և փոխաբերական իմաստով՝ տասներեքերորդ տառը:

1798 թվականին, Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում ներկայացված «վախճանի ժամանակում», աթեիստական Ֆրանսիան՝ հարավի թագավորը, մահացու վերքը հասցրեց պապականությանը՝ հյուսիսի թագավորին: 1989 թվականին պապականությունը հակահարված տվեց հարավի աթեիստական թագավորին, որը այդ ժամանակ արդեն դարձել էր Խորհրդային Միությունը: Այդ

հակահարվածը ներառում էր գաղտնի դաշինք Միացյալ Նահանգների և Վատիկանի միջև: 1989 թվականին Խորհրդային Միության sweeping away-ը ավարտում է քառասուններորդ համարի գրված մարգարեական պատգամը, իսկ հաջորդ համարը՝ քառասունմեկերորդ համարը, ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում: Այսպիսով, 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումից մինչև հաջորդ համարում ներկայացված կիրակնօրյա օրենքը մենք ապրել ենք քառասուններորդ համարի թաքնված պատմության մեջ:

Քառասուններորդ համարը սկսվում է՝ 1798 թվականին նույնացնելով հարավի և հյուսիսի թագավորին, ապա՝ 1989 թվականին՝ հարավի և հյուսիսի թագավորին, ինչպես նաև երրորդ մի իշխանության, որը խորհրդանշված է կառքերով, նավերով և հեծյալներով:

Եվ վերջի ժամանակին հարավի թագավորը պիտի մղի նրա դեմ, իսկ հյուսիսի թագավորը պիտի գա նրա վրա մրրիկի պես՝ կառքերով, հեծյալներով և բազմաթիվ նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հեղեղի և անցնի: Դանիել 11:40.

1798 թվականին՝ «վերջի ժամանակում», Նապոլեոնի բառացի մի զենքավոր մտավ Վատիկան և բառացիորեն վերցրեց պապին ու բանտարկեց նրան: 1989 թվականին տեղի ունեցավ 1798-ի հատուցումը: 1798-ի և 1989-ի միջև ընկած պատմության ընթացքում տեղի էին ունեցել մարգարեական անցումներ, որոնք կարևոր է նկատել: Աթեիստական Ֆրանսիան՝ 1798 թվականի ժամանակաշրջանի հարավի թագավորը, հարավի առաջին հոգևոր թագավորն էր, և Պուտինի Ռուսաստանին վիճակված է լինել վերջինը: Ֆրանսիան նույնացվում է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխում, որը Ուայթքույրը ուղղակիորեն նույնացնում է որպես աթեիստական Ֆրանսիա: Տասնմեկերորդ գլխում Ֆրանսիան բնորոշող երկու խորհրդանիշներից մեկը Եզիպտոսն է, որը Ուայթքույրը նույնացնում է որպես աթեիզմի խորհրդանիշ: Այդ գլխում անդունդից ելնող գազանը այն աթեիզմն էր, որ այդ ժամանակաշրջանում մտավ պատմության մեջ:

Աթեիզմը պատմության ասպարեզ է մտնում՝ սկսելով Ֆրանսիայից՝ 1798 թվականի ժամանակաշրջանում, և մինչև 1989 թվականը աթեիզմի հոգևոր թագավորը դառնում է Խորհրդային Միությունը: Խորհրդային Միության վերացումը 1989 թվականին՝ Հովհաննես Պողոս II պապի և Ռոնալդ Ռեյգանի միջև եղած գաղտնի դաշինքի կատարման մեջ, նախապատկերված էր Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարում, և տասներորդ համարի երկրորդ վկայությունը գտնվում է Եսայիայի այն հատվածում, որտեղ ներկայացված են Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ ուղղված երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների երկու անեծքները, ինչպես շարադրված է յոթերորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխներում:

Ուստի 1989 թվականը դառնում է վերջին օրերի մարգարեական հանելուկները լուծելու հենակետը: Այդ ժամանակ էր, որ քառասուններորդ համարը բացվեց: Այժմ կարելի է ճանաչել, որ քառասուններորդ համարը սկսվում է 1798 թվականին և ավարտվում է քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքով:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները պիտի խոսի ինչպես վիշապ և ավարտի իր իշխանությունը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Այն սկսեց իր թագավորելու ժամանակը 1798 թվականին, երբ հինգերորդ թագավորությունը մահացու վերք ստացավ: 1798 թվականին Միացյալ Նահանգներն ընդունեց Այլազգիների և Խոռվարարության մասին օրենքները, այդպիսով իր իսկ սկզբնավորման պահին նախապատկերելով վեցերորդ թագավորության վախճանը: Հետևաբար քառասուներորդ համարը Միացյալ Նահանգների պատմությունն է՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն:

1798-ը եբրայական այբուբենի առաջին տառն է, Կիրակնօրյա օրենքը՝ եբրայական այբուբենի քսաներկուերորդ և վերջին տառը, իսկ 1989-ը մեջտեղի ճանապարհացույցն է, որը ներկայացնում է ապստամբությունը՝ խորհրդանշված տասներեք թվով և եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառով: 1989-ը ներկայացնում է Ռեյգանի գաղտնի դաշինքի ապստամբությունը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության նեոի հետ: 1989-ը ներկայացնում է վերջին ութ նախագահներից առաջինին, որոնք իշխում են Սահմանադրության դեմ սաստկացող ապստամբության մի ժամանակահատվածում: 1989-ը սկսեց Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների մեջ մի փորձության ընթացք, որը նախատեսված է երկրպագուների երկու դասեր ձևավորելու համար: Հավատարիմները քչերն են, անհավատարիմները՝ շատերը: 1989-ը ներկայացնում է քառասուներորդ խոսքի կենտրոնական ճանապարհացույցը, և այն ներկայացնում է տասներեքերորդ տառով խորհրդանշված ապստամբությունը: Քառասուներորդ խոսքը կրում է «ճշմարտության» ստորագրությունը:

Քառասուներորդ համարը պարունակում է հյուսիսի և հարավի թագավորներին, որոնք համարի վերջում ներկայացված պատմության մեջ տարբերվում են: Այն նաև ներառում է Միացյալ Նահանգները, որը, ըստ Հովհաննեսի, սուտ մարգարեն է, որ վիշապի և գազանի հետ համագործակցելով աշխարհը առաջնորդում է դեպի Արմազեդոն: Քառասուներորդ համարում հարավի թագավորը վիշապն է, հյուսիսի թագավորը՝ գազանը, իսկ կառքերը, նավերը և ձիավորները՝ սուտ մարգարեն: Քառասուներորդ համարի կատարումը 1989 թվականին դառնում է կարևոր մարգարեական հատկանիշ՝ տասնմեկերորդից տասնհինգերորդ համարները հասկանալու համար: Եթե 1989 թվականի վերաբերյալ ճիշտ չեք, ապա տրամաբանորեն չեք կարող ճիշտ լինել այն պատմության վերաբերյալ, որի մեջ այսօր գտնվում ենք:

1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը պապականության համար մղված երեք փոխանորդական պատերազմներ ներկայացված են տասից մինչև տասնհինգերորդ համարներում: Այս համարները պետք է դիտարկվեն որպես մեկ շարունակական պատմություն, որովհետև նույն «Անտիոքոս Մագնուս»-ն է հանդիպում տասից մինչև տասնհինգերորդ համարների պատմական իրականացման մեջ ներկայացված երեք ճակատամարտերում:

Երեք ճակատամարտերն էլ մեկ մարգարեական գիծ են, որովհետև Անտիոքոս Մագնուսը ներկա էր այդ երեք ճակատամարտերից յուրաքանչյուրում: Տասներորդ

համարը և Եսայիա 8:8-ը տալիս են երկու վկա՝ քառասուներորդ համարի կատարման համար 1989 թվականին: Քառասուներորդ համարը հղման կետն է տասներորդ համարում և Եսայիա 8:8-ում: «Կառքերը, նավերը և ձիավորները» ներկայացնում են Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանի երկու եղջյուրները: Վերջում, երբ Միացյալ Նահանգները «խոսում է վիշապի պես», այդ երկու եղջյուրներն այլևս Հանրապետականություն և Բողոքականություն չեն: Այդ ժամանակ այսպես կոչված բողոքականները կմիանան Կաթոլիկությանը, և Սահմանադրական Հանրապետությունը կփոխվի բռնապետության: Այդ ժամանակաշրջանում երկրի գազանի երկու եղջյուրները կլինեն տնտեսական և ռազմական ուժը: Հայտնության տասներեքերորդ գլխում Միացյալ Նահանգները աշխարհին հարկադրում է ընդունել գազանի դրոշմը՝ գնելու և վաճառելու համար, ինչպես նաև մահվան սպառնալիքի ներքո: Այդ երկու եղջյուրները Դանիելի «նավերն» են՝ ներկայացնելով տնտեսական գորությունը, և նրա «ձիավորներն ու կառքերը»՝ ներկայացնելով ռազմական ուժը:

1989 թվականը հաստատում է, որ տասնմեկերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում Ռաֆիայի և Պանիումի պատերազմների պատմական իրականացումը կիրառելիս պետք է գործածվի նույն մարգարեական մեթոդաբանությունը, որով կիրառվել էր 1989 թվականը և Խորհրդային Միության փլուզումը հասկանալու համար, որովհետև Անտիոքոս Մագնոսը ներկայացված էր բոլոր երեք պատերազմներում, որոնք նկարագրված են տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում: Անտիոքոսը ներկայացնում է կառքերի, նավերի և հեծյալների գորությունը, որը 1989 թվականին Ռոնալդ Ռեյգանն էր՝ ութ նախագահներից առաջինը, որոնցից վերջինը նաև վեցերորդն էր և այժմ յոթից եղող ութերորդն է:

Եսայիա քսաներեքի համաձայն՝ պապական իշխանությունը (պոռնիկը, որ պոռնկություն է գործում երկրի թագավորների հետ) պիտի թաքցված լիներ Միացյալ Նահանգների տիրապետության ընթացքում՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: 1989 թվականին Միացյալ Նահանգները, որը նախապատկերացված էր Անտիոքոս Մեծով, պապականության ներկայացուցիչ իշխանությունն էր իր պատերազմի մեջ աթեիզմի գազանի դեմ, որը 1798 թվականին նրան մահացու վերք հասցրեց:

Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում ներկայացված երեք պատերազմները խորհրդանշում են պատերազմ հյուսիսի թագավորի միջև, որը, որպես Տյուրոսի ծածուկ պոռնիկ, օգտագործում է միջնորդ ուժեր՝ շարժվելով դեպի իր իշխանության վերականգնումը և աթեիզմի թագավորի՝ հարավի թագավորի պարտությունը: Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարների երեք պատերազմների պատմական կատարման օրինակները մեզ սովորեցնում են, որ առաջին և վերջին պատերազմներում Անտիոքոս Մագնոսը հաղթեց, իսկ միջին պատերազմը պարտվեց: 1989 թվականի Ռոնալդ Ռեյգանի տարիների, Հովհաննես Պողոս II պապի և Խորհրդային Միության փլուզման մարգարեական բնութագրերը իրենց համապատկերն են ունենալու երեք պատերազմներից վերջինում, որովհետև այս համարներն են, որ բացվում են փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Ինչպես

քառասուներորդ համարը բացվեց 1798 թվականին և ապա կրկին՝ 1989 թվականին, այդ համարը բացվեց վախճանին՝ սկսելով 2023 թվականի հուլիսից:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, և այն ներառում է գերագույն ճշմարտությունը, որ Հիսուսը առաջինն ու վերջինն է, և, այսպիսով, Նա միշտ վերջը պատկերում է սկզբի միջոցով: Ադվենտիզմի համար փորձաշրջանը փակվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ բացվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Այն պատգամը, որն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի փակ դռան մոտ, Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է, որը միլլերական պատմության մեջ առաջնորդեց դեպի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը: 1798 թվականի բացվելը քառասուներորդ համարի սկզբում, որը նաև Միացյալ Նահանգների՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության սկզբնավորումն է, նախատիպեց 1989 թվականի բացվելը քառասուներորդ համարի մեջտեղում և Միացյալ Նահանգների աստիճանական վախճանման սկիզբը: 1798 թվականի բացվելը, որը նախատիպեց 1989 թվականը, ներկայացնում է երկու վկաներ՝ 2023 թվականին Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի բացվելու համար: Այս գիծը՝ իր երեք սահմանաքարերով՝ 1798, 1989 և 2023, նույնականացնում է տասը կույսերի մաքրման ներքին գործը և աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության արտաքին գիծը:

Տասնմեկերորդ համարում ներկայացված պատերազմը, որ իրագործվեց Ռաֆիայի ճակատամարտում, երբ Անտիոքոսը պարտվեց Պտղոմեոսի կողմից, ներկայացնում է պապական փոխանորդ իշխանության պարտությունը, որը ներկա այս պատերազմի մեջ Ուկրաինայի նացիստներն են՝ դաշնակցած Արևմտյան Եվրոպայի գլոբալիստական ազգերի հետ, որոնք կազմում են ԵՄ-ն, ՆԱՏՕ-ն և միահիունջ քայլում են Միավորված ազգերի կազմակերպության քաղաքական և տնտեսական գլոբալիստների հետ: Եթե Անտիոքոս Մեծը ներկա էր բոլոր երեք ճակատամարտերում և ներկայացնում է պապական փոխանորդ իշխանությունը հարավի թագավորի դեմ, ապա ինչպե՞ս կարող է դա լինել Միացյալ Նահանգները 1989 թվականին, ապա ուկրաինացիները, ինչպես պատկերավորված է Ռաֆիայի ճակատամարտով, և ապա դարձյալ Միացյալ Նահանգները Պանիումի ճակատամարտում: Տասներորդ համարը տասնմեկերորդից տասնհինգերորդ համարների բանալին է, որովհետև դրա իրականացումը 1989 թվականին տալիս է երեք փոխանորդ պատերազմներից առաջինի մարգարեական բնութագրիչների պատկերավոր օրինակ: Ո՞րն է մարգարեական հիմնավորումը Անտիոքոսին պապական փոխանորդ իշխանություն ճանաչելու համար, մինչդեռ Միացյալ Նահանգները չի կիրառվում երեք ճակատամարտերից յուրաքանչյուրի նկատմամբ:

Ուկրաինական պատերազմի պատմության մեջ, որը նախանշվել է Ռաֆիայի ճակատամարտով, Միացյալ Նահանգները որպես իր փոխանորդ ուժ գործադրեց Ուկրաինայի նացիստներին՝ հենց այն պատմության մեջ, որտեղ նրանք կերտում են պապականության պատկերը՝ այն իշխանության, որը միշտ և միայն փոխանորդ ուժեր է գործածում իր կեղտոտ գործը կատարելու համար:

Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում տեղապահ իշխանությունների վերաբերյալ հարցին պատասխանելու համար անհրաժեշտ է մարգարեական ուսումնասիրություն կատարել Անտիոքոսի բնութագրերի՝ որպես խորհրդանիշի, շուրջ: Դիադոքոսների պատերազմները մ.թ.ա. 323–281 թվականներին տեղի ունեցած հակամարտությունների շարք էին Դիադոքոսների (հունարեն՝ «հաջորդներ») միջև՝ Ալեքսանդր Մակեդոնացու զորավարների և հաջորդների, որոնք մ.թ.ա. 323 թվականին նրա մահից հետո պայքարում էին նրա հսկայական կայսրության վերահսկողության համար: Առաջին Անտիոքոսը Անտիոքոս Ա Սոտերն էր՝ Ալեքսանդրի դիադոքոսներից (հաջորդներից) մեկի՝ Սելևկոս Ա Նիկատորի որդին, որը հիմնադրեց Սելևկյան կայսրությունը:

Անտիոքոս անունը կարելի է հասկանալ որպես մեկը, որ կանգնում է մեկ ուրիշի տեղում՝ նրան աջակցելու համար: Անտիոքոսը Հռոմի խորհրդանիշն է, և պապական Հռոմը հակաքրիստոսն է, որն ունի Անտիոքոսի խորհրդանշաբանությանը նման խորհրդանշաբանություն: Անտիոքոս անունը ներկայացնում էր Սելևկյան կայսրության հիմնադրի որդուն, և այդ իմաստով Անտիոքոսը կանգնում էր իր հոր տեղում, նա հանդես էր գալիս որպես նրա ներկայացուցիչը: Քույր Ուայթը և՛ Սատանային, և՛ պապին նույնացնում է որպես հակաքրիստոս, և նշում է, որ պապը Սատանայի ներկայացուցիչն է երկրի վրա: Այն դարձավ նշանավոր դինաստիական անուն Սելևկյան կայսրությունում՝ մասամբ Անտիոքոս Ա Սոթերի և Անտիոք քաղաքի հետ իր առնչության պատճառով, որն անվանվել էր կամ Սելևկոս Ա-ի հոր, կամ որդու անունով: Պապը Սատանայի փոխանորդն է, և խորհրդանշականորեն Անտիոքոս անունը ներկայացնում է իր հոր փոխանորդին՝ հյուսիսային թագավորության հիմնադրին, որը իր մայրաքաղաքը հաստատեց Բաբելոնում:

Ալեքսանդր Մակեդոնացու մահից հետո՝ մ.թ.ա. 323 թվականին, նրա կայսրությունը մասնատվեց դիադոքոսների (ժառանգորդների) միջև: Բաբելոնի բաժանման ժամանակ (մ.թ.ա. 323 թ.) Սելևկոսը սկզբնապես նշանակվեց Հեթայրների հեծելազորի հրամանատար (բարձր պատվաբեր զինվորական պաշտոն)՝ Ալեքսանդրի կայսրության իննամակալ Պերդիկկասի ենթակայությամբ: Մինչև մ.թ.ա. 321 թվականը, Պերդիկկասի մահից և դիադոքոսների միջև հետագա բանակցություններից հետո, Տրիպարադիսոսի բաժանման ժամանակ Սելևկոսը նշանակվեց Բաբելոնիայի սատրապ (կառավարիչ): Մ.թ.ա. 316 թվականին մեկ այլ դիադոքոս՝ Անտիգոնոս Ա Մոնոֆթալմոսը, Անտիգոնոսի աճող զորության պատճառով հարկադրեց Սելևկոսին փախչել Բաբելոնից: Սելևկոսը ապաստան գտավ Եգիպտոսում՝ Պտղոմեոս Ա Սոթերի մոտ: Մ.թ.ա. 312 թվականին Սելևկոսը վերադարձավ Բաբելոն՝ Պտղոմեոսի տրամադրած փոքրաթիվ զորքով: Նա հաղթեց Անտիգոնոսի ուժերին և վերստին գրավեց Բաբելոնը՝ դրանով նշանավորելով իր իշխանության հիմքի հաստատումը: Այս իրադարձությունը հաճախ համարվում է Սելևկյան կայսրության հիմնադրումը, իսկ մ.թ.ա. 312 թվականը՝ պատմական հաշվարկում Սելևկյան դարաշրջանի սկիզբը:

Սելևկոս անունը ծագում է հունարենից և գալիս է selas (σέλας) արմատից, որը նշանակում է «լույս», «փայլ» կամ «բոց»: Անունը ենթադրում է շքեղություն կամ

լուսավորություն, ինչը համապատասխան է այնպիսի նշանավոր գործչի համար, ինչպիսին էր Սելևկոս Ա Նիկանորը՝ Սելևկյան կայսրության հիմնադիրը, և որը նախատիպում է այն հորը, որ երկնքում եղել էր լույսակիր:

«Աշխարհիկ շահերն ու պատիվները ապահովելու համար եկեղեցին մղվեց որոնելու երկրի մեծամեծների բարեհաճությունն ու աջակցությունը, և այսպիսով մերժելով Քրիստոսին՝ նա դրդվեց իր հնազանդությունը մատուցելու Սատանայի ներկայացուցչին՝ Հռոմի եպիսկոպոսին»: The Great Controversy, 50.

Անտիոքոս Մագնոսը ներկայացնում է պապական իշխանության փոխանորդը, ինչպես որ պապը ներկայացնում է Սատանայի փոխանորդը: Անտիոքոսի խորհրդանիշը թույլ է տալիս զանազան փոխանորդ իշխանություններ, ինչպես որ բազմաթիվ պապեր են եղել: Ռեյգանը 1989 թվականի փոխանորդն էր, Ուկրաինան 2014 թվականին դարձավ Միացյալ Նահանգների փոխանորդը, իսկ Թրամփը՝ Պանիումի ճակատամարտի ժամանակվա փոխանորդը: Ռեյգանը առաջինն էր, Թրամփը՝ վերջինը, իսկ Ջեյմսնեյմսը՝ մեջտեղի ապստամբությունը: